

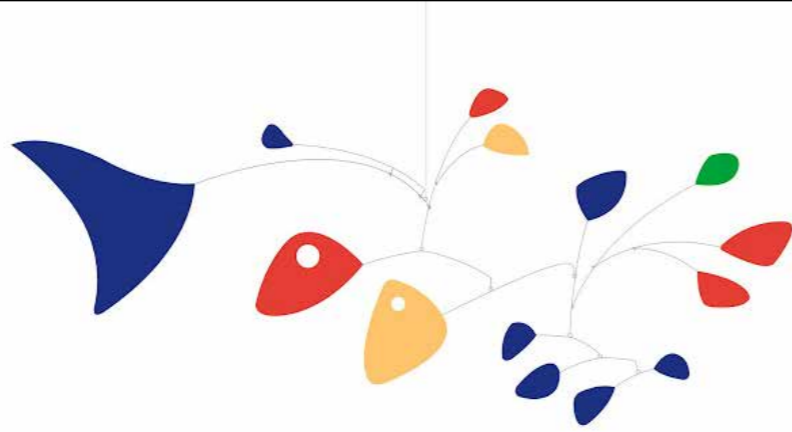
VROEDSCHAP VAN WOERDEN
ANNO 2018

Hans van Ommeren, Glazen vaas, 2007

'Verstild bijna als een doek van Mark Rothko of een stilleven van (...) Giorgio Morandi. Het blauw doet ook denken aan de monochrome blauwen van Yves Klein. Een foto die je ontroert, die je zoals het werk van Rothko uitnodigt na te denken over de wereld achter het zichtbare.' - Frans Lander

'Lichtheid'	3
Terugblik op de gezamenlijke middag met de Vrienden van Stadsmuseum Woerden op 12 september 2021 in Het Kasteel	4
Terug- en vooruitblik op de tentoonstellingen en andere activiteiten van ons Stadsmuseum	5-7
Bijlage Hans van Ommeren (1948-2018) 'Ik schilder met licht'	8-16
Een impressie van de lezing van Pim Milo 'Is reclamefotografie kunst' door Hans Goedicke	10
Nog eenmaal de loftrumpet voor mijn vriend, de fotograaf, het mysterie: Hans van Ommeren, door Dick Launspach	14

De Kunsthuis in Rotterdam, 1992. Architect: Rem Koolhaas. "Het gebouw representeert in zijn ruimtelijkheid eenzelfde lichtheid als de mobiles van Calder."

Ik schilder met licht.

HANS VAN OMMEREN FOTOGRAAF

STADSMUSEUM WOERDEN

Te zien t/m 19|09|2021

'Ik schilder met licht'

In 2020 namen voormalige vrienden van fotograaf Hans van Ommeren (1948-2018) het initiatief om een tentoonstelling over zijn werk voor te bereiden.

De groep initiatiefnemers bestond uit Aart Sliedrecht, Dick Launspach, Netty de Groot, Hans Goedicke en Jeffrey Derksen. Rolien van Ommeren was bereid om al haar medewerking te verlenen en kon als overzichtsdeskundige worden geraadpleegd.

In samenwerking met Stephanie Rompa en Arja van Veldhuizen van Stadsmuseum Woerden werd het plan werkelijkheid en kon in het voorjaar van 2021 de tentoonstelling 'Ik schilder met licht' worden geopend.

Ter gelegenheid van de finissage van de tentoonstelling organiseerden we met de Vrienden van het Stadsmuseum op zondag 12 september in het Kasteel een middag die in het teken stond van de professionele (reclame)fotografie. In de bijlage bij dit bericht blikken we hierop terug.

Lichtheid

Woerden, 13 december 2021

Vandaag heb ik een verbluffend mooie tentoonstelling van Calder bezocht in de Kunsthuis in Rotterdam.

Calder is een Amerikaans kunstenaar van abstracte kunst die heel dicht bij zichzelf is gebleven. Hij hield niet van pretenties en genoot als een kind wanneer hij voorstellingen gaf met zijn zelfgebouwde circus (*Cirque Calder*). Niet zelden bestond zijn publiek uit tijdgenoten, zoals Mondriaan, Picasso, Leger en Miro. Meer nog dan zijn circus zijn zijn mobiles fenomenaal, die vertegenwoordigen een *lichtheid* waar je heel blij van wordt.

"De geest moet waaien en kunst moet bewegen, het mag spel zijn", vond Calder.

De combinatie van deze tentoonstelling in het gebouw van de Kunsthuis in Rotterdam doet daar nog een schepje bovenop. Het gebouw, een ontwerp van Rem Koolhaas, representeert in zijn ruimtelijkheid eenzelfde *lichtheid* als de mobiles van Calder. Een unieke combinatie dus, alsof het museum hiervoor gemaakt is.

Hoe zit dit eigenlijk met ons eigen museumgebouw, beschikken wij over een gebouw ook met zulke eigenschappen? Van oorsprong heeft ons gebouw immers niets met een museum uit te staan. Het is altijd 'Stedehuis' geweest met verschillende interne functionele ruimtes maar nooit museum. Waar de Kunsthuis gebouwd is in 1992 stammen de eerste bouwactiviteiten van ons museumgebouw uit 1500.

Een mooi historisch verhaal is dat in 1887 het gebouw gered is van de sloop, in februari 2022 op de kop af 135 jaar geleden. Een zekere Jonkheer de Stuers, ambtenaar op het ministerie van binnenlandse zaken heeft de toorn van Woerdense burgemeester Schalijs weten te weerstaan. Ons monumentale museumgebouw is toen door het Rijk geadopteerd en in de oude luister hersteld. In 1975 kocht de gemeente Woerden het pand weer terug. De Woerdense oudheidskamer was er toen al in gevestigd en wat later museum is geworden.

Ons museumgebouw is met al zijn historie op zichzelf al een levend museumstuk en zeker niet minder geschikt, onze historische kunst past er naadloos in. Door het uitvergrote contrast van historie en tegenwoordige tijd passen eigentijdse tentoonstellingen ook heel goed in ons museumgebouw. Dat werd eens te meer bevestigd door de recente tentoonstelling van Hans van Ommeren. De *lichtheid* van zijn tentoonstelling paste ook naadloos in ons museumgebouw, hier werden we blij van.

In Woerden hebben we dus ook een fijn museumgebouw, het is veelzijdig en hoort bij onze stad. Het museum zal het gebouw koesteren en steeds de relatie zoeken tussen de aard van de tentoonstelling en de aard van het gebouw, een uitdaging.

Licht en *lichtheid* geeft ons een extra 'boost' in deze toch wel wat sombere dagen.

Een mobile van Alexander Calder uit 1967

'Ons museum is met al zijn historie op zichzelf al een museumstuk.' Foto: Harald Lakerveld, beschikbaar gesteld door Woerden Marketing.

De tentoonstelling 'Calder now' is van een lichtheid waar je heel blij van wordt. Te zien in de Kunsthuis, Rotterdam tot 29 mei 2022. <https://www.kunsthuis.nl/nl/plan-je-bezoek/tentoonstellingen/caldernow/>

Victor de Stuers (1843-1916), van oorsprong advocaat, maakt zich landelijk sterk voor het behoud van nationaal cultureel erfgoed. Hij voorkomt 135 jaar geleden op wonderlijke wijze de voorgenomen sloop van het oude stadhuis.

Bron: het verhaal van Louis de Stuers in Heemtijdingen 1994 van Peters en Alkemade. 'Van raadkamers tot nieuw stadhuis, de geschiedenis van gemeente huizen in Woerden'.

De tentoonstelling van Calder Now beveel ik u dus van harte aan, hij duurt nog tot 29 mei 2022.

Fijne feestdagen en een blijmakende *lichtheid* in 2022,

Jaap Breunese, voorzitter

TERUGBLIK 2021

1. Op 12 september 2021 werd de gezamenlijke middag met De Vrienden van Stadmuseum Woerden gehouden in het kasteel.
2. Dick Launspach, voorzitter van de Vrienden heet eenieder van harte welkom.
3. Na de veiling van de 'Glazen vaas' (een kunstfoto van Hans van Ommeren op de achtergrond).
Van links naar rechts: Dick Launspach, Arnold Wegh, veilingmeester, André van der Heijden, die het winnende bod deed, Cobi Leenheer en Rolien van Ommeren. Foto: Aart Sliedrecht.
4. Muzikale omlijsting door Trio Lounge Avenue. Foto: Aart Sliedrecht.

Beste associé,

Op de kop af anderhalf jaar na de startbijeenkomst van de Vroedschap van Woerden anno 2018 in de plint van de Maria-school kwamen we voor het eerst weer bij elkaar; ook dit keer startten we in het Stadmuseum met het bekijken van de fototentoonstelling 'Ik schilder met licht' van Hans van Ommeren en aansluitend, samen met de Vrienden van het Stadmuseum, troffen we elkaar in het Kasteel. Wat een schitterend werk heeft Hans gemaakt.

Lezing *Is reclame fotografie kunst?*

In de Ridderzaal van het kasteel plaatste fotografie- en reclamekenners Pim Milo het werk van Hans in het kader van fotografie in de reclamewereld.

Veiling van de 'Glazen vaas'

Na een muzikaal intermezzo door Lounge Avenue stond wellicht het mooiste kunstwerk van Hans - dat hiervoor speciaal ter beschikking was gesteld door Rolien van Ommeren - in het middelpunt van de belangstelling. De 'Glazen vaas', afgedrukt op een formaat en kwaliteit die Hans zijn goedkeuring zonder meer zou kunnen wegdragen, ging onder de hamer.

We zagen hoe kunst- en antiekexpert Arnold Wegh als een vaardig veilingmeester de belangstellenden wist aan te moedigen om mee te bieden voor het goede doel 'Light for the World'. Hoe toepasselijk voor een kunstwerk van de Woerdens fotograaf, die stelde: "Ik schilder met licht en volg mijn gevoel."

Ruim € 6.500 voor 'Light for the world'

De veiling van de kunstfoto was best wel spannend. Zou het streefbedrag van € 3.000,- worden gehaald? Dankzij uw genereuze biedingen was de opbrengst maar liefst ruim het dubbele!

De grote opkomst én de meermalen vernomen verzuchting dat we dit eigenlijk veel vaker moesten doen, heeft er toe geleid dat er al weer volop wordt nagedacht over een mooie bijeenkomst in het voorjaar van 2022. Wij hopen u allen dan weer in goede gezondheid te mogen treffen.

Jan Hendriks, penningmeester

Arja van Veldhuizen, de manager van het Stadmuseum blikt terug (op deze pagina) en vooruit (op de volgende pagina).

Mooie projecten in 2021

Eind vorig jaar honoreerde de Vroedschap een aanvraag van ruim negen duizend euro waarmee het museum maar liefst vijf verschillende acties kon ondernemen om de zichtbaarheid en toegankelijkheid te verbeteren. Stuk voor stuk zaken waarvoor de museumstaf nu de nodige expertise in kon huren om ze te realiseren. En van heel uiteenlopende aard.

Social media naar een hoger plan

De eerste actie betrof het laten knippen van de filmpjes over de kunstenaars uit de tentoonstelling In den Vreemde tot 'snippets': fragmenten van enkele seconden die we op de social media konden gebruiken.

Een groter project betrof de begeleiding en training van de medewerkers en een bestuurslid door bureau Interdaan (Daniëlle Pels) op hun social media vaardigheden en de opzet van een instagram-account. Danielle trainde een tiental weken de medewerkers als het ware 'on the job' bij het toepassen van haar instructies voor het voeren van een content-kalender en het plaatsen van de berichten op Facebook, de nieuwe Instagram account en op Twitter. Ze was overigens aangenaam verrast over de kwaliteit van het resultaat. Met haar inbreng heeft het museum dit absoluut op een hoger plan kunnen tillen. Volgt u het museum al op social media?

Promotiefilmpjes

Twee andere wensen van het museum zijn gebundeld en uitgevoerd met The Motion Content Company uit Veenendaal: het maken van een nieuw promotiefilmje voor op de website en de productie van vier korte videorondleidingen om te tonen op de vorig jaar door de Vroedschap gedoneerde tablet. Daarmee kunnen bezoekers die de trap niet op kunnen wel een goede indruk krijgen van het museum. Alle filmpjes zijn vervolgens ook ondertiteld in het Nederlands en in het Engels, in het kader van het vergroten van de toegankelijkheid. De filmpjes staan inmiddels alle vijf ook op de website van het museum, met in de aftiteling natuurlijk het logo van de Vroedschap. De promofilm staat op de pagina Bezoekersinfo. De andere op de collectie-pagina's, helemaal onderaan de teksten over het Stedehuis, Vroedschapszaal, Romeinen, Leo Gestel. En op de parallelle pagina's in het Engels.

In ontwikkeling: collectieregistratie

Het laatste project betreft een onderzoek naar de beste manier waarop het museum online delen van haar collectie kan delen met publiek. Dit is vakkundig uitgevoerd door Bibi Bodegom Culturele Projecten. Zij concludeert dat er eerst meer moet gebeuren aan de collectieregistratie om de stap naar online publicatie te kunnen maken. Ze geeft daar concrete aanwijzingen voor en dat vraagt om nadere ondersteuning van ons in 2021 opgezette nieuwe collectieteam. Hier is dus nog veel werk aan de winkel.

Volg Stadmuseum woerden op Facebook en Instagram

Promotiefilmje Stadmuseum Woerden
https://youtu.be/JVr5eOb-e_A

Videorondleidingen

Het oude stadhuis van Woerden
<https://youtu.be/4nvMeZWtluQ>

De Vroedschapszaal in het oude stadhuis van Woerden
https://youtu.be/luiZ_y8OD88

Gestel-kamer in Stadmuseum Woerden
<https://youtu.be/vxkyLDNfoYs>

Romeinen in Woerden
<https://youtu.be/Sc9O-kECc2I>

GEKOESTERD

Nog tot en met en met 6 februari 2022 de pop-up tentoonstelling over de Koeiemart in winkelpand Rijnstraat 35-37 en tot 15 mei 2022 Koe in de kunst in het Stadsmuseum

STADSMUSEUM WOERDEN

Het kunstwerk van Maus Bullhorst en Susan Hijink is speciaal vervaardigd voor de tentoonstelling GeKoesterd en te bewonderen in het pop-up museum.

Koeien-kunst-kijklessen

2022 staat uiteraard in het teken van de viering van 650 jaar stadsrecht in Woerden. Maar ook de koeien blijven in de aandacht met de bijzondere dubbeltentoonstelling GeKoesterd! Tot en met 6 februari is het pop-up museum in Rijnstraat 37 nog volop in bedrijf, inclusief de circa 30 vrijwilligers die zich daarvoor inzetten. De koe in de kunst-tentoonstelling in het

museum staat tot en met 15 mei. Dankzij subsidies van fondsen kan het museum goed inzetten op promotieacties in vele media, online en offline. De randprogrammering is deels aangepast aan de coronarestricties. Zo zal in februari en maart een serie online koeien-kunst-kijklessen starten, waar iedereen aan mee kan doen. Dat gaat op een informele manier, een aanrader!

WOERDEN 650 JAAR STAD

Verwacht jubileumtentoonstelling 21-05-2021 - 2-10 -2022

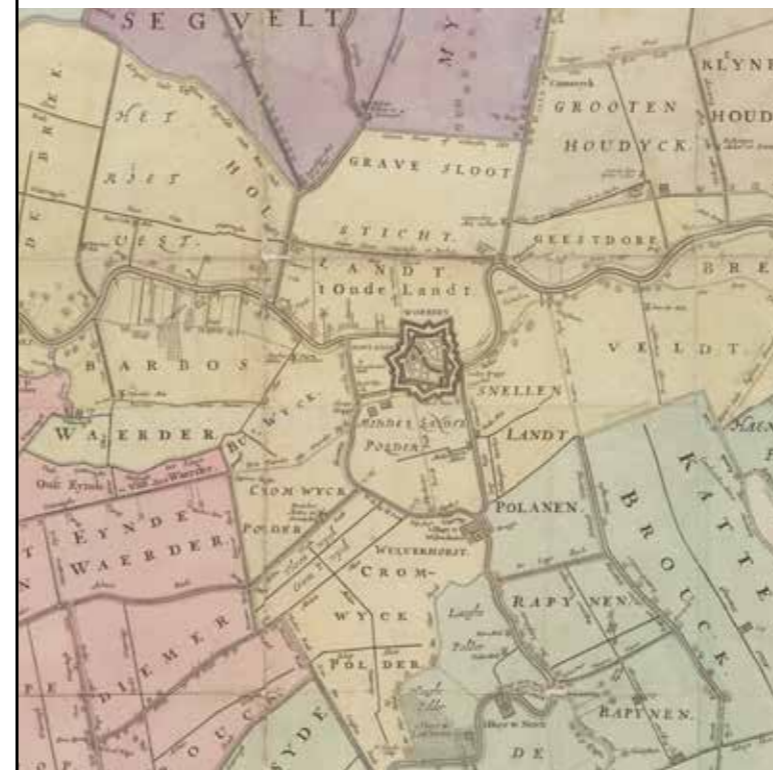

De oorspronkelijke oorkonde van de toekenning van stadsrechten aan Woerden in 1372 bestaat helaas niet meer. Wel is er dit document uit 1393 waarin de stadsrechten van Woerden staan beschreven. Bron afbeelding: Regionaal Historisch Centrum Rijnstreek en Lopikerwaard, foto Peter van der Horst.

Van 21 mei t/m 2 oktober presenteert het museum een speciale Woerden 650-tentoonstelling. Daarin is aandacht voor de historische context en voor de viering van 1972, die veel oudere Woerdenaren zich nog levendig herinneren. Maar ook voor inbreng uit de samenleving, zowel in de vorm van de beste werken uit de wedstrijd voor de Woerden 650-Junior Kunstprijs als van de door de bevolking gekozen beste

voorwerpen van Woerden 2022. Een paar maanden daarvoor start het museum een grote verkiezing van **hét voorwerp van Woerden anno 2022**: wat representeert de Woerdense samenleving in dit jaar het beste? Welk voorwerp mag niet ontbreken in de museumcollectie om straks het verhaal over nu te kunnen vertellen? Daarover hoort u ongetwijfeld meer!

WATER Verwacht thema tentoonstelling vanaf 8-10-2022

Schoolplaat 'Aan de Hollandse Waterlinie 1672'

In 2022 wordt ook het Rampjaar in 1672 en 700 jaar Grootwaterschap Woerden herdacht. Dit is aanleiding voor het museum om vanaf 8 oktober tentoonstelling te maken over WATER, als verdedigingsmechanisme en als bedreiging. Hedendaagse kunstenaars worden uitgenodigd om te reflecteren op deze haat-liefde verhouding van onze regio en ons land tot het water.

Detail van de kaart van het Groot-Waterschap van Woerden, gemaakt in 1739 door de gebroeders Vingboons. Bron afbeelding: Regionaal Historisch Centrum Rijnstreek en Lopikerwaard

UIT ONS GASTENBOEK 2021

Prachtig werk en dit is nog maar een heel klein deel van het enorme oeuvre van Hans. Als ik de beelden zie hoor ik Hans praten. Mooie persoon en mooie herinneringen. Rolien ook bedankt

Prachtige locatie en een indrukwekkende speling van licht en kleuren de foto's van Hans

Bijzonder museum door de locatie. Mooie tentoonstelling van Hans van Ommeren. Ook al het andere was mooi en interessant. Veel extra toelichting gekregen!

Mooi museum en complimenten. Dank voor de gastvrijheid van de vrijwilligers.

Prachtige tentoonstelling in een al even prachtig gebouw.

Ik ben nog nooit zo enthousiast geweest over koeien...

Mooie tentoonstelling. Zelfs veel bruiklenen uit het rijksmuseum gezien. Deze tentoonstelling past heel goed in dit museum.

HET VERHAAL VAN WOERDEN

Naar een vaste tentoonstelling

Maquette van de vesting Woerden. Op de zolder te bewonderen.

Ondertussen wordt hard gewerkt aan een grote kwaliteitsslag op de bovenverdieping van het museum. Om de klimaatcondities voor het exposeren te verbeteren is een verduurzaming nodig. Dit is een randvoorwaarde voor het realiseren van een totaal nieuwe vaste tentoonstelling over het Verhaal van Woerden, waarin 2000 jaar geschiedenis op een eigentijdse wijze wordt gepresenteerd. Dit gaat om een groot en ambitieus project, vol 'uitdagingen'. Ook financieel. Maar stap voor stap komt het dichterbij.

‘Ik schilder met licht.’

HANS VAN OMMEREN
FOTOGRAAF 1948-2018

Hans van Ommeren wordt op 6 juni 1948 geboren in Nieuwerbrug. De Ilford Sporti die hij op zijn 8ste van spaargeld koopt, markeert het begin van zijn ontwikkeling tot fotograaf in hart en nieren. Na de Mulo combineert Hans het werken in de fotowinkel van Jaap van der Vooren sr. in Woerden met een opleiding aan de Fotovakschool in Den Haag. Hij werkt verder o.a. bij society-fotograaf Max Koot.

Ondernemer en leraar

Onder het motto ‘durf te dromen’ start hij op zijn 26e als zelfstandig fotograaf. Zonder geld, zonder klanten, maar wel met de ambitie om de beste in zijn vak te worden. Zijn voortdurende zoektocht naar ‘anders in dienst van beter’ kenmerkt zijn manier van werken. Hans wordt expert op het gebied van digitale fotografie, maar koestert een passie voor zo min mogelijk beeldbewerking.

Als zoon van een schoolmeester zit kennis overdragen in zijn DNA. Niet alleen foto-cursisten en collega's, maar ook leraren aan de Fotovakschool plukken daar de vruchten van.

Reclamefotografie

Hans wil altijd foto's maken die niemand anders kan maken. Hij kiest er bewust voor om vanuit Woerden te werken. Als commercieel fotograaf raakt hij betrokken bij de uitwerking van een groot aantal jaarverslagen. Door zijn tomeloze inzet laat hij ook een aantal memorabele reclame uitingen voor het nageslacht achter. Met zijn commerciële fotografie wist hij je tussen de ogen te raken. Reclamefotografie is vluchtig. Daardoor is maar een klein deel van zijn reclamewerk bewaard gebleven, zoals een foto voor Coca Cola. Volgens vakgenoten een foto met hoge moeilijkheidsgraad, omdat het beeld in 1 keer zonder fotoshop is gemaakt. In die zin een kolfje naar zijn hand. Hans vindt het als ambachtsman pur sang een uitdaging om de boodschap zonder computer-kunstgrepen in één klik vast te leggen.

Voortrekker

Na 55 jaar sluit Hans door ziekte gedwongen zijn carrière als commerciële fotograaf af. Maar hij peinst er niet over om te stoppen. Hij blijft één van de voortrekkers van het culturele leven in Woerden en is betrokken bij de oprichting van het zelfstandige Stedsmuseum Woerden. In de Gewelven van Kasteel Woerden organiseert hij foto exposities o.a. van Ed van der Elsken, gevierd straatfotograaf.

Eigen beeldtaal

Zijn gevoelswereld wil hij met behulp van een nieuwe beeldtaal vastleggen. In zijn zoektocht is Hans wat betreft vorm- en kleurgebruik sterk beïnvloed door de Duitse, expressionistische schilder Emil Nolde (1867-1956).

Hans fotografeert de beelden die in zijn hoofd rondspelen met een door hemzelf gebouwde camera.

Hans over zijn troostbomen

‘Al mijn voelsprietten staan uit tijdens het dwalen door de bossen. Op zoek naar lichtvlekken tussen de bomen van de ondergaande zon. Of naar glimvlekken van de regen op het blad. Naar mistflarden en stammen met intrigerende vormen. Steeds maar weer het licht door de stammen wat mij fascineert. Zoeken en vinden.

Nu begint het fotograferen. Het kiezen van de glasdelen tussen de door mij samengestelde Hasselblad en Sinar statiefcamera.

Welke volgorde van de glasdelen levert het door mij gewenste resultaat? Mijn zoektocht naar nieuw fotografisch beeld: niet wat al bestaat maar fotografie met een andere ziel. Breken met het traditionele. Weloverwogen vernieuwen. Met mijn camera vang ik emotie in een natuurbeeld. Fotograferen wil ik zoals de vroegere impressionisten schilderden. Verder groeien in de fotografie. Steeds minder geremd en voortgedreven door passie.

Ik kijk mijn ogen uit en volg mijn gevoel. Het lukt. Het onderwerp van deze fascinatie noem ik troostbomen.’

'Advertising is the most fun you

can have with your clothes on.'

Jerry Della Femina

Reclame- en fotodeskundige Pim Milo gaf op 12 september 2021 een uitermate leerzame lezing over reclame fotografie. Een impressie door reclamemaker Hans Goedicke.

Door eind 50-er jaren art en copy samen in een kamer te zetten en gezamenlijk aan de oplossing van een communicatieprobleem te laten werken zette Bill Bernbach, creatief directeur van het nieuwe reclamebureau Doyle, Dane, Bernbach, niet alleen een stormachtige ontwikkeling in de kwaliteit van reclame-uitingen in gang maar gaf hij indirect ook een boost aan de ontwikkeling van de reclame fotografie.

Een ontwikkeling die via het swingin' Londen van de jaren 60, waar Amerikaanse fotografen als Lester Bookbinder en David Montgomery neerstreken, ook vaste voet aan de grond kreeg in Nederland.

Het begin van het begin

Begin 60-er jaren stond de reclamefotografie in Nederland nog in de kinderschoenen. Foto's die wij zagen in Amerikaanse bladen als Playboy en Esquire stelden ons voor raadsels. Hoe fotografeerde je in hemelsnaam voor drank een glas met condensdruppels aan de buitenkant en ijsblokjes in de drank aan de binnenkant? Wij hadden geen idee. Het bestaan van namaak ijsblokjes was ons onbekend en wij wisten nog niet dat je condensdruppels kon maken met glycerine, enzovoort.

Art directors en fotografen streefden naar een vorm van perfectie in hun werk. Niet uit onzekerheid, maar omdat ze om hun idee optimaal te laten communiceren niet met minder dan het beste genoegen wilden nemen.

Vier voorbeelden van deze werkwijze

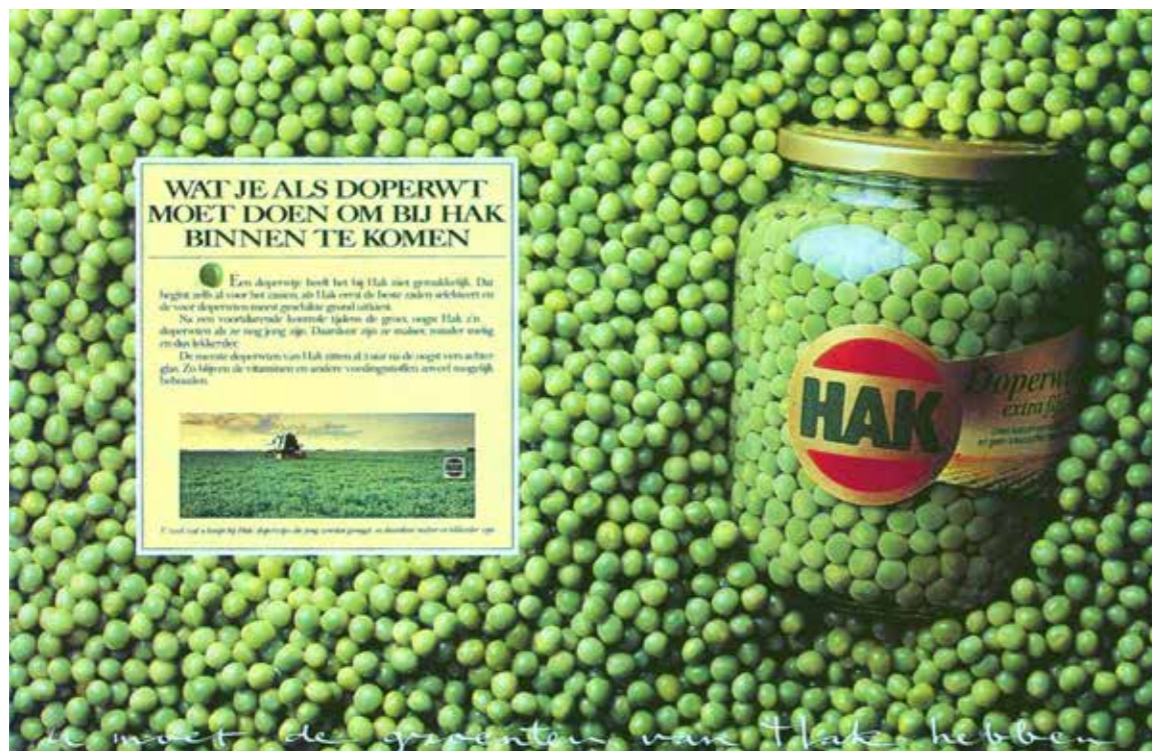
Kan je voor een saai en kleinburgerlijk product als conserven iets moois maken? Volgens Pim Milo geeft de campagne voor Hak geeft hierop het antwoord.

Het idee om conserven paginabreed te etaleren blijft natuurlijk alleen overleind als de uitvoering van waanzinnige perfectie is. Bart Kuiper art director en Hans van Dijk copywriter kozen voor deze klus Hans Kroeskamp. Die nam food stylist Ton van Groeningen in de arm.

Van Groeningen heeft er veel werk aan gehad. De doperwten zijn vooraf in water gelegd waarin ze zich rond en vol konden zuigen zodat de schilletjes mooi strak stonden. Elk doperwtje is aandachtig op kleur, vorm en grootte uitgezocht, onder het alziend oog van Kroeskamp die er geen moeite mee had om Van Groeningen een minder dan superieur exemplaar te laten vervangen. Met engelen geduld en precisie manipuleerde Van Groeningen twee satéstokjes om zo'n erwte van plek te verwisselen.

Daarna vertelde Pim over de halsbrekende toeren die Duncan Sim uithaalde om de juiste soort ruige foto's te leveren die pasten bij de door Harry Kramp en Hans Goedicke bedachte campagne voor Van Nelle zware shag met als thema: 'De enige shag die je nog proeft bij windkracht 10'. Een campagne die voor zijn uitvoering heel veel moed vergde en door Duncan Sim uiteindelijk in Nieuw-Zeeland gefotografeerd is. Op een gegeven moment heeft Sim zichzelf laten vastbinden op de drijver van een heliocopter om zo dicht mogelijk bij de ziedende zee te komen. Afijn...

'Het idee om conserven paginabreed te etaleren blijft natuurlijk alleen overleind als de uitvoering van waanzinnige perfectie is.'

De Engelse modelmaker Ronald Corry maakte tien levensechte flamingo's. In Studio Angel werd een bak van 45 x 15 meter met water gevuld en droogijs gebruikt om een laaghangende ochtendmist te suggereren.

Een campagne die voor zijn uitvoering heel veel moed vergde en door Duncan Sim uiteindelijk in Nieuw-Zeeland gefotografeerd is.

Een ander staaltje van hogeschool reclamefotografie waar Pim bij stil stond was een foto van Hans Kroeskamp voor Akzo Nobel. Toen bleek dat de zoutwinning op Bonaire bedreigend was voor de flamingo-stand legde Akzo Nobel met succes een natuurreservaat aan voor die vogels. En dat wilden ze middels een advertentie graag aan de wereld bekend maken. De Engelse modelmaker Ronald Corry maakte tien levensechte flamingo's. In Studio Angel werd een bak van 45 x 15 meter met water gevuld en werd droogijs gebruikt om een laaghangende ochtendmist te suggereren.

Een van de laatste campagnes die Pim behandelde was een campagne voor Cassina meubelen. Cassina heeft de licentierechten op een aantal iconische meubelontwerpen. Le Corbusier, Mackintosh, Rietveld, Frank Lloyd Wright om ere en paar te noemen.

De tijdloze schoonheid van deze meubels bracht art director Marco Corvo op het idee de meubelstukken op ruige, door mensenhanden onaangetaste plekken te laten vereeuwigen door Aernout Overbeeke. Overbeeke's Italiaanse agent en producer Hilary Bradford stelde voor om naar Australië af te reizen. Daar was het hoogzomer en het continent was geschakeerd genoeg om zes spectaculaire locaties te vinden. Met de zes opnames waren vijf weken en ruim tienduizend kilometer over het Australische continent gemoeid.

Tijd voor een samenvatting

Een reclamefotograaf scheidt met creativiteit en vakmanschap een illusionaire wereld die de werkelijkheid een tikje mooier doet lijken zodat die bij de beschouwer, bewust of onbewust, een stil verlangen losmaakt. De fotograaf doet dit op basis van een idee dat hem meestal is aangereikt door een art director en een copywriter.

Omdat hun werk anoniem is blijven reclamefotografen voor niet ingewijden buiten de schijnwerpers. Zij hebben zich onttrokken aan het zicht van museumconservatoren, kunsthistorici en tentoonstellingmakers.

De tijdloze schoonheid van deze meubels bracht art director Marco Corvo op het idee de meubelstukken op ruige, door mensenhanden onaangetaste plekken te laten vereeuwigen door Aernout Overbeeke.

Het Victoria & Albert museum in Londen is een van de eerste musea die de waarde van commerciële fotografie heeft ingezien. Daar wordt langzaam maar commerciële fotografie aan de collectieve toegevoegd. En dat is geen sinecure, want de meeste fotografen en reclamebureaus hebben niets bewaard. Om Jurriaan Eindhoven te citeren het ging tenslotte maar om kunst voor de kattenbak.

Hans van Ommeren hield van reclamefotografie. Net als Pim Milo. Op zijn website zegt Hans van Ommeren dat hij zonder spijt in het hart de reclamefotografie de rug heeft toegekeerd. Dat zegt hij zonder zich van die reclamefotografie te willen distantiëren. Want ook zijn reclamewerk hing hier op zijn tentoonstelling in het Stedelijk Museum Woerden.

Is reclamefotografie kunst?

Pim vindt van niet, hij vindt het een kunde. Wat niet wil zeggen dat er niet een aantal reclamefoto's zijn die hij dolgraag ingelijst aan de muur zou willen hebben.

Samenvatting lezing Pim Milo: Hans Goedicke. De fotografen waar Pim Milo bij stilstond: Lester Bookbinder, David Montgomery, Hans Kroeskamp, Jurriaan Eindhoven, Paul Huf, Graham Ford, Duncan Sim, Aernout Overbeeke, Marcel van der Vlugt.

Tenslotte

Op basis van de door Pim besproken en getoonde foto's kan ik het alleen maar eens zijn met zijn conclusie. Maar er zijn natuurlijk altijd uitzonderingen die de regel bevestigen. Daarom twee voorbeelden die Pim zijn stelling volledig ondergraven. Een Engels en een Nederlands voorbeeld van reclamefotografie die het predikaat kunst zeker verdienen. Een campagne gemaakt voor Benson & Hedges sigaretten door het ooit beste reclamebureau ter wereld: het Londense Collett, Dickenson en Pearce. En een Nederlandse campagne bedacht door Ron Meijer en Hendrik van Varik voor de Citroen CX. Benson & Hedges had een minuscuul marktaandeel toen ze besloten klant te worden bij CDP. Hun marktaandeel kreeg een enorme boost en werd in rap tempo nummer 1 toen CDP besloot een reclamecampagne te maken geconcentreerd rond het gedistingeerde gouden pakje van het merk de zogenaamde 'pure gold' - campagne.

Succes leidt vaak tot kopieergedrag zo ook in dit geval. Daarom besloten klant en bureau het roer na een paar jaar opnieuw rigoureuus om te gooien. Geen letter tekst meer, maar de focus op het gouden pakje in een surrealistische setting. Deze aanpak bleek wederom mega succesvol. En was opnieuw de start van een trend in reclame.

'Bij een auto met een uitmiddelpuntig artistiek karakter past een dito reclamecampagne', dachten Ron Meijer en Hendrik van Varik toentertijd creatieve directie van het Amerikaanse bureau Foote, Cone & Belding. En Citroën was het daar gelukkig mee eens. Deze campagne leidde in het Nederlandse reclamewereldje tot verhitte discussies. Een giftige en uitermate valse column van Marten Faber in het reclamevakblad Adformatie was helaas de doodsteek voor deze gewaagde reclameaanpak.

Hans Goedicke

Fotograaf: Bruce Brown. Art director: Alan Waldie

Fotograaf: Julian Cotterell. Copywriter: Mike Doyle. Art director: Rob Henderson

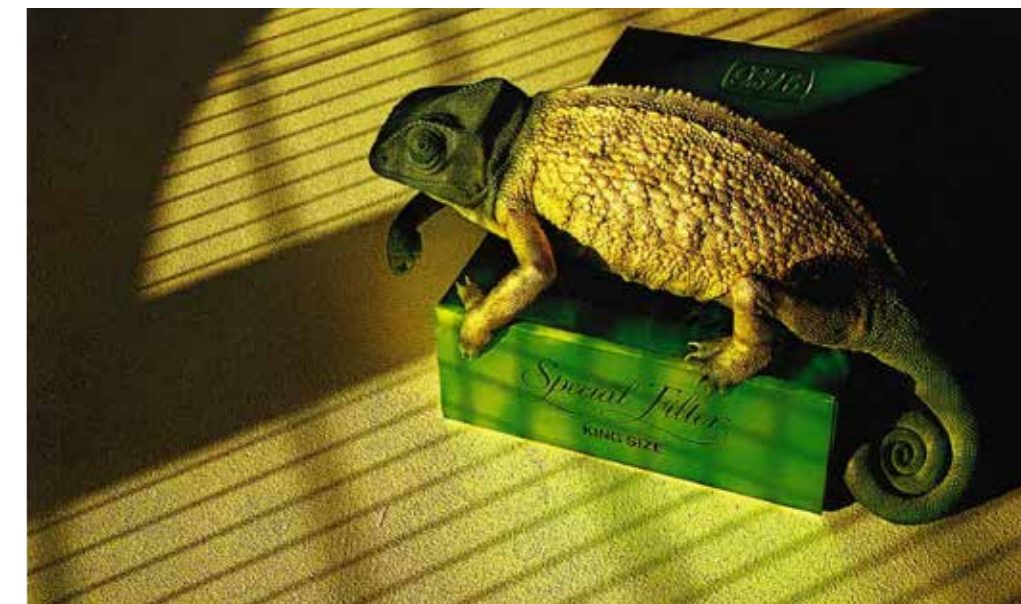

Fotograaf: Tony May. Copywriter: Lindsey Dale. Art director: Alan Waldie

'Geen letter tekst meer, maar de focus op het gouden pakje in een surrealistische setting. Deze aanpak bleek wederom mega succesvol. En was opnieuw de start van een trend in reclame'

Fotograaf: Nadav Kandar. Art director: Nigel Rose

Fotograaf: Max Forsythe. Art director: Nigel Rose

'Bij een auto met een uitmiddelpuntig artistiek karakter past een dito reclamecampagne'
Fotograaf: Boudewijn Neuteboom. Concept en art directie: Ron Meijer, Hendrik van Varik

Hans is nu drie jaar dood. Nieck Engelhard heeft mij gevraagd om een verhaal over onze vriendschap en over onze samenwerking te schrijven. Dat doe ik met enige schroom. Als grafisch ontwerper ben ik de man van het beeld, niet van het woord. Maar ik ga mijn best doen. - Dick Launspach, grafisch ontwerper

Nog eenmaal de loftrumpet voor mijn vriend, de fotograaf, het mysterie: Hans van Ommeren

'Hele stukken gaan goed', was Hans zijn vaste openingszin, als ik weer eens zijn grote, rijk met goede apparatuur gevulde studio, binnenstapte. Zijn studio waar jan en alleman, meestal zonder afspraak kwam binnenwaaien. En dan meteen ook even 'gezellig' aanschoof om zonder voorkennis mee te praten met Hans en met mij als wij het over het leven, het vak of een klus hadden. Iets waar ik vaak moeite mee had, maar wat ik maar had te accepteren.

Ondanks het feit dat wij elkaar ruim zestig jaar hebben gekend en nauw samen hebben gewerkt, pretendeer ik niet alles van hem en over hem te weten. Maar ik denk wel dat ik Hans redelijk goed heb leren kennen tijdens de foto opdrachten, die hij voor mij deed, in zijn functie als voorzitter van het bestuur van het Stedelijk Museum, dat hijzelf had opgericht en bij de inrichting van de vele foto exposities in het Kasteel van Woerden van bekende Nederlandse fotografen die hij organiseerde.

Naast zijn werk in de fotografie bemoeide Hans zich zo'n beetje met alles wat met kunst en cultuur te maken had. Iedereen in Woerden kende Hans en omgekeerd. Hij was de 'culturele burgemeester van Woerden'. Het is dan ook niet zo vreemd dat hij voor zijn inzet voor cultuur in Woerden tot ridder in de orde van Oranje Nassau werd benoemd. Hoewel hij zei dat hij het onbelangrijk vond, genoot hij daar zichtbaar van.

We kenden elkaar sinds ons achtste van de christelijke lagere school waar Hans zijn vader les gaf. Hij groeide op tussen drie zussen en zijn oudste broer.

De relatie met zijn gereformeerde vader was niet bepaald warm te noemen. Daarna zijn wij elkaar een tijdje uit het oog verloren, totdat wij elkaar weer terugvonden, omdat ik vanuit mijn ontwerpvak met professionele, creatieve fotografen werkte.

Hans was vanuit een schuurtje in Barwoutswaarder als zelfstandig fotograaf zonder geld en zonder opdrachtgevers begonnen. In die beginperiode werd hij gevelde door en hersenvliesontsteking. Hij belandde in het ziekenhuis door een lul van een arts die hem verkeerd diagnosticeerde en met verkeerde medicijnen volstopte. 'Ik word hier gek en zie waanbeelden, ze kunnen verrekken, ik vertrek.' Vervolgens bouwde hij zijn ruime studio, als één van de eerste pioniers op het industrie terrein van Barwoutswaarder.

Zijn eigenzinnige manier van fotograferen: onscherp-scherp, gebruik van onnatuurlijke lichtval, grove korrel en foto's gemaakt met voor de lens geplaatste glasplaatjes en speciaal ontwikkelde films, trokken mijn aandacht. Hij wist beelden uit de werkelijkheid te trekken, waardoor je een foto overhield waar je naar bleef kijken.

Opdrachtgevers wist hij met zijn charme te overreden om in de meest onmogelijke situaties en de gekste poses voor hem te poseren. De directeur van een groot waterschap bijvoorbeeld moest voor de 'shooting' zijn beste kostuum uit de kast halen, vervolgens praatte hij de beste man in zijn dure pak een sloot in met een peilstok in zijn hand. Een ander voorbeeld: een farmaceutische fabrikant wilde de boodschap overbrengen, maar

wel heel discreet, dat zij een medicijn hadden ontwikkeld tegen vaginale schimmel. Grijnzend liep Hans naar buiten en kwam terug met een brandnetelblad voor zijn kruis. Het naaktmodel met het brandnetel blad werd met een prachtige lichtval ver-eeuwigd. Geen porno, maar functioneel bloot. Een messcherpe boodschap, schitterend gefotografeerd.

Nooit heb ik Hans een opdracht hoeven laten overschieten, er kwam altijd een plus uit. Wel belde hij soms na de 'shooting' of ik laat in de avond nog effe naar de studio wilde komen, dan had hij met zijn creatieve geest weer iets extra's toegevoegd. Hij bleef namelijk net zo lang zoeken en pielen tot het naar zijn inzicht helemaal oké was.

Hans was als kind al gek van techniek dus is het niet zo vreemd dat hij als eerste in Nederland, een digitale achterwand op de bestaande body van zijn Hasselblad wist te plaatsen. Waardoor hij het geschoten beeld via zijn computerscherm direct kon doorsturen naar de klant en deze a la minuut zijn reactie kon geven zonder daarvoor naar de studio te hoeven komen. Een fabrikant van professionele, Japanse printers raakte geïntrigseerd. Samen met één van hun specialisten op printgebied bleef hij eindeloos experimenteren en wist hij het beste resultaat op verschillende papiersoorten te krijgen. Zelfs op het allerduinste doorzichtige papier.

Al die tijd sleepte Hans de ongeneeslijke en pijnlijke ziekte hemochromatose (bloedziekte) met zich mee, waardoor hij soms op skischoenen ging lopen om de pijn in zijn voeten en benen te verzachten. 'Niet zeuren, want ik ben nog niet klaar'. Hans bleef de positivo voor zichzelf maar ook voor anderen.

Op een gegeven moment was Hans klaar met betaalde opdrachten. Maar hij wilde nog niet stoppen. Hij begon met schilderen, maar kwam er al snel achter dat dat zijn forte niet was. 'Waarom ga ik niet schilderen met mijn camera?' Zijn huis in Frankrijk gaf hem rust. Daar begon hij te fotograferen met een zelfgebouwde camera en maakte hij zijn eerste 'troostboom' foto's. 'Ik word al teveel gekopieerd', daarom heeft hij het recept van de manier hoe hij die foto's maakte nooit willen prijsgeven.

Je wist nooit helemaal precies waar je aan toe was met Hans. Na een tijdje uit elkaar te zijn geweest, stak Hans zonder voor-aankondiging zijn sleutel weer in het slot van de echtelijke woning, zette zijn toiletta's op de trap en ging in de tuin naast Rolien, zijn vrouw, zitten. Rolien was blij dat Hans weer terug was. Nu drie jaar na zijn dood mist zij nog steeds het geluid van Hans die de sleutel in het slot omdraait.

In het najaar van 2018, kreeg Hans van de specialist in het ziekenhuis te horen dat hij waarschijnlijk nog twee maanden te leven had. Toen was het voor hem over en uit. 'Alles is voor Rolien en al mijn materiaal moet in de shredder, en mijn lenzen moeten vernietigd en gedumpt worden op een mooie plek ergens buiten Woerden'. Komt in orde Hans.

In een prachtige kist hebben we Hans de propvolle Petrus kerk in- en uitgedragen. En begraven op een mooie plek, waar oorspronkelijk een boom zou worden geplant. Kan het symbolischer? Zijn studio is zorgvuldig uitgeruimd en verkocht, evenals zijn huis in Frankrijk. Veel is in de shredder verdwenen maar zijn beste materiaal hebben wij veilig opgeborgen in een depot.

In de loop van 2021 konden we met steun van zijn vrienden een prachtige expositie in het Stedelijk Museum verwezenlijken. Op basis van die expositie willen wij proberen om exposities elders te organiseren. Want Hans verdient het dat meer mensen kennis maken met zijn bijzondere werk. En de lenzen? Die zijn, zoals hij het zelf wilde, tot puin geslagen en daarna ceremonieel gedumpt op een plek waar het licht prachtig is. Niemand zal ooit weten hoe hij deze lenzen heeft ontworpen en gebruikt. Dat blijft voor eeuwig een mysterie. En misschien was Hans dat zelf ook wel.

Zijn vriend Dick Launspach noemt Hans van Ommeren ook 'de culturele burgemeester van Woerden'. Behalve professioneel fotograaf was Hans dan ook een vurig pleitbezorger voor de kunst en cultuur in het Woerdense. Zo was hij bij-

voorbeeld een aanjager bij de verzelfstandiging van Stadsmuseum Woerden en oprichter van de Vrienden. Wij knipten een veelzeggend voorwoord van hem uit een jaarverslag van het Stadsmuseum van ruim 25 jaar geleden.

VOORWOORD

Er is al veel gezegd over de verzelfstandiging van ons Stadsmuseum en dit wordt nu ook een feit: meer greep op onze toekomst.

Afgelopen jaar is daar intensief aan gewerkt door vrijwilligers en de gemeente Woerden, hierdoor zijn warme vriendschapsgevoelens voor ons Stadsmuseum ontstaan. Een kleine collectie voorwerpen uit de Oudheid tot aan vandaag moet behouden blijven en geconserveerd worden voor de toekomst.

Educatie is de toekomst van musea.

Daar begint de kennismaking voor onze jongeren met het verleden. De eerste prikkeling met het fascinerende, maar ook onbegrijpelijke, moeilijk voelbare dat kunst óók is.

Kunst is een heikel woord.

Er ontstaat al snel een woordenstroom waar menig een de draad in kwijt raakt.

Kunst kan je niet economisch waarderen in de zin van kosten/baten.

Kunst is gekoppeld aan gevoelens, aan beloning van.

Kunst is warmte in de huidige samenleving, waar economische wetten de baas lijken te zijn.

Een museum levert geen geld op.

Woonwijken en industrieterreinen worden uitgebreid. Woerden wordt steeds groter in inwonersaantal en arbeidsplaatsen.

In zo'n samenleving moet naast de primaire levensbehoeften ook ruimte zijn en blijven voor ons erfgoed en de (kunst)voorwerpen van toen en nu.

Stel het inwonersaantal van Woerden in 1994/95 op 30.000 inwoners en reserveer als gemeenschap één Hollandse gulden extra per inwoner per jaar voor het Stadsmuseum. Daarmee is de conservering van onze collectie gewaarborgd.

Een actief expositiebeleid met wisselende tentoonstellingen over vroeger en heden maakt Woerden waardig in zijn liefde voor zijn Stadsmuseum en zijn collectie.

Vriend zijn van onze collectie;

Vriend van het Stadsmuseum;

Vriend van onze stad Woerden.

Zuinig zijn op wat we bezitten, op al dat met zorg en liefde in het verleden voor ons is nagelaten.

Woerden, 10 mei 1995

Hans van Ommeren.